

AMERIŠKA

AMERICAN IN SPIRIT FOREIGN
IN LANGUAGE ONLY

AMERICAN HOME

DOMOVINA

SLOVENIAN MORNING
DAILY NEWSPAPER

NO. 4

CLEVELAND, O., TUESDAY MORNING, JANUARY 6, 1942

LETO XLV. — VOL. XLV.

Ameriške čete so ustavile Japonce na Luzonu

Japonci so izgubili 700 mož, ko so skušali zaleteti Amerikance v past

CORREGIDOR SE ŠE VEDNO DRŽI

Washington, 5. jan. — Vojni oddelek vlade poroča, da je ameriška armada pod poveljstvom generala MacArthurja odbila napad Japoncev, ki so izgubili pri tem najmanj 700 mož. To je bil eden največjih porazov, kar so jih doživeli Japonci na otoku Luzon.

Kot trdi poročilo, so Japonci prodirali od dveh strani, od severa in od juga, proti obrambni črti Amerikancev, ki se nahaja severno od Manile. Japonci so bili v veliki premoči in so manevrirali tako, da bi dobili Amerikance v klešče. Toda ko so se klešče sklenile, ni bilo Amerikancev notri.

MacArthur je ameriške in filipinske čete tako spretno vodil, da je zadal sovražniku težke izgube, obenem se jim je pa zmuznil iz pasti.

Ameriška posadka v trdnjavi Corregidor pred zalivom Manila je srečno odbila že tretji napad japonskih bombnikov. Japonci so pri tem zadnjem napadu na trdnjavo v nedeljo rožarili nad trdnjavo tri ure, da so morali odleteti z izgubo štirih bombnikov. Pri napadu na to trdnjavo so izgubili Japonci že 15 bombnikov.

Kitajska armada je na poti, da pomaga braniti Singapor

London. — Poročila iz Daljnega vzhoda naznanjajo, da zbira kitajski general Kajšek izdatno armado, da jo popelje za hrbet Japoncem, ki prodirajo od severa Malajskega polotoka proti Singaporu.

Kitajске, angleške in morda ameriške čete bodo napadle Japonce iz Burme in jih tako prilele od strani in v hrbtu. Vrhovni poveljnik zavezniških čet na Daljnem vzhodu je general Wavell, od katerega se pričakuje vsak čas akcije.

Glavni boj v Orientu je danes boj za Singapor. Tega bodo branili zavezniški za vsako ceno. Boji na Filipinih in drugih otokih tam okrog so postranskega pomena in samo zato, da se Singapor dovolj za-varuje.

Odide k mornarici

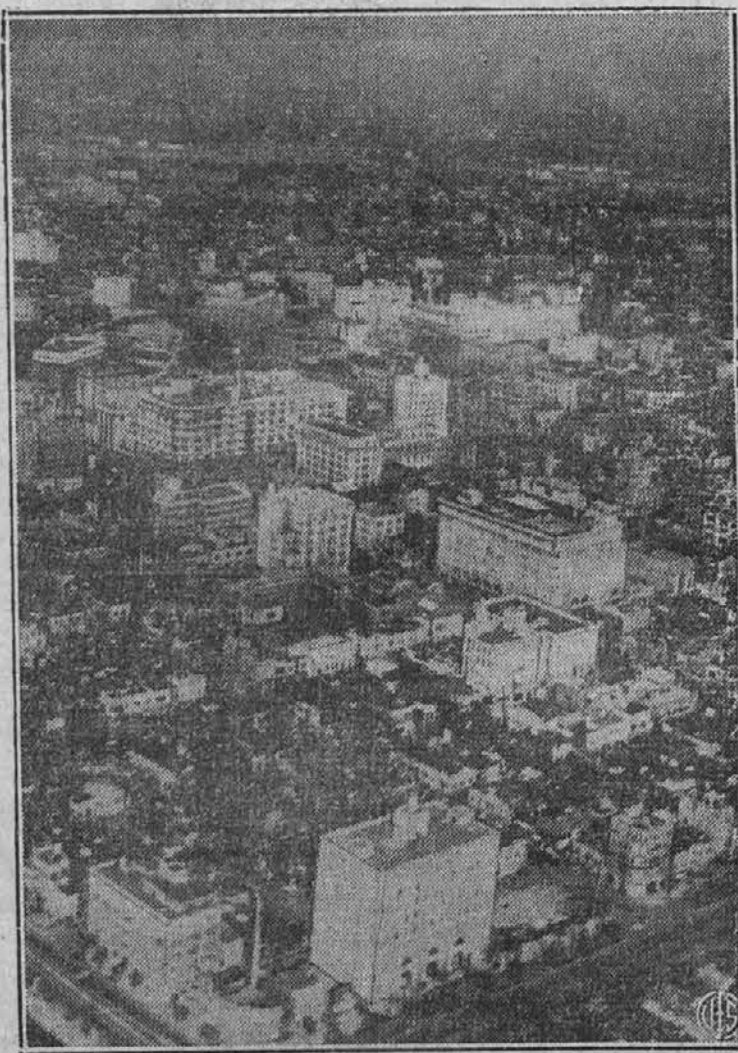
William Skvarca iz 15714 Arcade Ave. odide v petek 7. januarja k mornarici. Za odhodnico vabi vse svoje prijatelje v sredo večer na svoj dom.

STARI IN NOVI TRIKI ZA BEG

Lisbona, Portugalska. (ONA). — Nekje na Bavorskem imajo nacistični taborišče za angleške in druge vojne ujetnike. To taborišče, pravijo, je posebno dobro zastraženo in beg iz njega da je nemogoče. Taborišče namreč stražijo nemški veterani, ki so bili sami vojni ujetniki tekom prve svetovne vojne in tako poznajo vse trike, ki se jih ujetniki poslužujejo.

Oni dan je poveljnik taborišča, ki je bil vojni ujetnik na Angleškem od leta 1914 do 1918,

TO BO ROPOTALO PO STREHAH!

Na sliki vidite Tokio, glavno mesto Japonske. Vsi napeto čakamo, kdaj bodo začeli ameriški bombniki "ro-siti" bombe na to mesto, da bodo tudi Japonci nekoliko okusili tistega, kar so naši fantje na Havajih. Tisti ameriški letalec, ki bo vrzel prvo bombo na Tokio, bo dobil \$1.000, kot ste oni dan čitali.

Rusi so pognali Nemce že za 100 milj nazaj od skrajne točke, ki so jo zasedli nacisti

Moskva, 5. jan. — Poročilo iz fronte javlja da so Rusi vzeli Nemcem Belev zahodno od reke Oka in s tem zapodili Nemce 100 milj nazaj od Moskve v tem sektorju. S to ofenzivo je v nevarnosti vse nemško desno krilo južno od Moskve.

V sektorju Možajsk se umiče 100.000 Nemcev, katere je iznenadil nenadni in nagli napad Rusov v bok. Rusi pritiskajo zdaj na nemško fronto,

Mrzel 5. januar

Vremenska postaja v Clevelandu poroča, da je bil včeraj najmrzlejši 5. januar v zadnjih 71 letih. Ob devetih zjutraj je kazal toplomer dve stopinji nad ničlo.

Danes zjutraj je pa padel toplomer še nižje in je kazal ob treh zjutraj 2 stopinji pod ničlo.

V bolnišnico

V Glenville bolnišnico je bil odpeljan v nedeljo John Jevnik, soprogo naše dobre prijateljice Mrs. Tončke Jevnik. Upamo, da se bo kmalu boljše zdravja vrnil domov.

Odlična gosta

V Cleveland sta prišla za par dni minister Snaj in dr. Furlan. G. Snaj, ki se je nedavno vrnil iz Londona, ve silno mnogo in za nimivega povedati. Obljubil je, da bo napravil v Clevelandu v kratkem večje predavanje, kjer bo narodu orisal ves položaj v domovini, kolikor je mogel glede tega dobiti informacij v Londonu. Včeraj je bil minister Snaj sprejet v avdijenci pri županu Lauschetu. Zvečer je bil pa minister Snaj gost konzula dr. Malja na njegovi lepi pristavi v Mentor, O. v družbi nekaj drugih ožjih prijateljev.

Finančni direktor svetuje zapreti mestno dvorano

Joseph T. Sweeney, clevelandski direktor financ, je nasvetoval, da se za dobo vojne zapre mestna dvorana. Denar, ki je potreben za vzdrževanje te dvorane, naj bi se pa uporabil, da se napravi bolnišnica v podzemski razstavni dvorani.

Direktor Sweeney pravi, da posluje mestna dvorana že več let z izgubo do \$100.000 na leto. Obratno so pa bolnišnice tako prenapolnjene, da bo nastal resen problem v slučaju kakih zračnih napadov.

Po vsej Nemčiji zbirajo smučke za armado

Geneva, Švica. (ONA). — Nemški narod in zlasti vse športne organizacije morajo izročiti vladi vse smučke, katere bo rabila armada na ruski fronti. Kdor bo izročil čevlje za smučanje, bo dobil karto za par novih navadnih čevljev.

Iz Prage se poroča, da je nazijski komisar Heydrich ukazal zapleniti po vsej Češki smučke in vsa smučarska priprava. Kdor bi to skrival, bo obétno kaznovan.

Rad'o je tudi apeliral na narod, naj izroči oblasti vse zajčje kože, ki niso še ustrojene. Podšili jih bodo v vojaške suknje.

Iz Krakowa na Poljskem se poroča, da bodo nemške oblasti od 8. do 15. januarja pobirale od hiše do hiše vso zimsko obleko, ki se bo poslala armadi.

Slovenski pionir umrl

Umrl je Joseph Menart, star 89 let, stanujoč na 1277 Norwood Rd. V Clevelandu je živel 50 let. Doma je bil iz vasi Peč, fara Polica pri Višnji gori. Tukaj zapušta dva sina, Josepha in Johna, eno hčer, 18 vnukov in 10 pravnukov ter več drugih sorodnikov. V starem kraju pa zapušta brata in dve sestri. Pogreb pokojnika se bo vršil v četrtek zjutraj ob devetih v cerkev sv. Vida iz Zakrajškovega poglobnega zavoda, 6016 St. Clair Ave. Bodi mu lahka ameriška zemlja, preostalim pa izrekamo iskreno sožalje.

Važna seja in volitve

Euclid Rifle klub ima nocoj važno sejo v Slovenskem domu na Holmes Ave. Začetek bo točno ob osmih zvečer. Pridejo naj člani, da bodo poročali, koliko so vstopnic prodali za nedeljski banket. Obenem bo tudi letna seja in volitve novega odbora. Novoizvoljeni odborniki bodo tretali, da bo vse od mize teklo, zato, fantje, ne zamudite te seje in volitve.

Vile rojenice

Pri družini Mr. in Mrs. Anton Stefančič Jr., 892 Rudyard Rd. so se ustavile vile rojenice in jim prinesle zalo hčerko-prvorojenko. Materino deklško ime je bilo Caroline Kosoglav. Čestitamo!

Na vojaškem dopustu

Pvt. Joe J. Papež iz 10313 Way Ave. je bil na dopustu pri svojih starših, pri sestri Rose v Bedfordu, pri stricu in teti ter na obisku pri vseh številnih prijateljih. V soboto je zopet odšel nazaj v armado v Fort Riley, Kansas. Vsi so mu pred odhodom želeli srečno pot in zdrav povratek.

Euclidski council si je podvojil mesečno plačo

Euclidski mestna zbornica si je sinoči zvišala plačo od \$25 na \$50 mesečno. Predsednik zbornice bo dobival \$75 na mesec, prej je imel \$37.50. Župan Sims je temu zvišanju plač nasproten in se še ne ve, če bo predlog podpisal.

Nove glave izvoljene v šolske odbore

Clevelandski šolski odbor je izvolil za predsednika Edwin J. Bradleya, za podpredsednika Mrs. Normo F. Wulff. Euclidski šolski odbor je izvolil za predsednika William F. Heckerja, za podpredsednika Ray Turka.

Vse za domovino!

Hay Springs, Neb. — Ko je Harvey Benschulter uvidel, da potrebuje domovino njegovo pomoč, je sklenil, da jo bo tudi dal in sicer na celi črti. Star je 23 let in je služil na bližnjem ranču kot cowboy. Prodal je svoj avto, svojega lepega konja in drugo, kar je posedoval, za \$500, kupil za to vsoto obrambne bonde, nato pa odšel v Denver, kjer se je vpisal k ameriški konjenici.

Odnosaji med Hitlerjem in njegovimi generali so vedno bolj hladni

London, 5. jan. — Zanesljivi inozemski viri zatrjujejo, da se prepad med Hitlerjem in nemškimi generali vedno bolj širi radi poraza na ruski fronti. Feldmaršal von Brauchitsch je že tretji nemški general, ki je odstopil, ali je bil odstavljen od Hitlerja zadnje čase. Druga dva sta feldmaršal von Bock, poveljnik nemške fronte pred Moskvijo in general Blaskowitz. Slednji živi baje danes kot zasebnik v Parizu in je bil glavni poveljnik pri napadu na Poljsko. Ko se je Hitler odločil za napad na Rusko mu je general Blaskowitz rekel, da ne mara on imeti s tem nobenega opravka.

Vesti tudi zatrjujejo, da je bil odstavljen general Oscar von Niedermayer, ki je bil glavni pomožni poveljnik pod Brauchitschem.

Dalje se poroča, da so zaprosili za odslovitev sledeči oficirji: feldmaršal von Leeb, feldmaršal von Rundstedt, general Guderian, feldmaršal von Reichenau in general Jodl.

Hitler in von Brauchitsch sta se sprla, ko je Hitler ukazal nadaljnje napade na Moskvijo, do čim je von Brauchitsch svetoval umik v prezimovališče do Smolenska, Brijanska in Karlova.

DeMaforibus je izgubil šaržo predsednika zbornice

Pri sinočni seji clevelandске mestne zbornice se je izvedla koalicijska 14 demokratov in 4 republikancev, vsled česar so bili republikanci v manjšini. Koalicijske je izvolila predsednikom zbornice Thomasa J. Gunninga, republikanca iz 33. varde. Alexander DeMaforibus, ki je bil predsednik zbornice od leta 1934, je dobil 15 glasov, Gunning 18. Vseh 14 demokratov je glasovalo solidno. Ta koalicijska je potem tudi sprejela predlog, da se ustvari poseben odbor, ki bo razdelil posamezne odseke med odbornike. To pravico je dozdaj imel predsednik zbornice. V tem odboru so trije demokrati in 2 republikanci. Zbornica je odločila izvolitev mestnega klerka, katerega urad je dozdaj imel republikanec Bannick. Če bo koalicijska držala še naprej skupaj, bo prihodnji mestni klerk demokrat.

Voščilo in vabilo

Predsednica podružnice št. 18 SZZ, Mrs. Nettie Strudel, želi vsem članicam srečno novo leto in jih prijazno vabi nocoj na sejo, ki bo prav zanimiva.

Zadušnica

V sredo ob sedmih bo darovala sv. maša v cerkvi sv. Vida za pokojnim Frank Smrekarjem v spomin 1. obletnice njegove smrti. Sorodniki in prijatelji so vabljani.

Moški od 20 do 44 leta se bodo morali registrirati 16. februarja

Dan za registracijo je določil predsednik Roosevelt. — Ti registriranci bodo obvezni za vojaško službo. Registracija moških od 45 do 64 leta še ni določena.

Washington, 5. jan. — Predsednik Roosevelt je danes določil dan 16. februarja za registracijo moških v starosti med 20. in 44 letom. To velja za vse one, ki se že prej niso registrirali. Ti registriranci bodo na razpolago armadi za vojaško službo, kdor bo sposoben, seveda.

Ta predsednikova proklamacija pa ne zadene moških v starosti med 45. in 64. letom, ki se bodo morali tudi enkrat pozneje registrirati, toda ti ne bodo obvezani za vojaško službo, kot govori postava, sprejeta v kongresu.

V svoji proklamaciji je izjavil predsednik, "da se bo od teh in drugih registrirancev zahtevalo zagotovitev zmage, končno in popolno, nad sovražniki Zed. držav."

Registrirati se bodo morali vsi moški državljani in nekateri nedržavljeni, ki so bili rojeni

po 17. februarju 1897 in na ali pred 31. decembrom 1921. Registracija se bo vršila v Zed. državah, v Alaski, Havajih in Porto Rico na dan 16. februarja od 7 zjutraj do 9 zvečer. Predsednik apelira na vse delodajalce, naj dajo prizadetim uslužbencem dovolj časa za registracijo.

Tudi nedržavljeni se morajo registrirati, govori postava. Toda one, ki nimajo še prvega državlanskega papirja, predsednik lahko oprosti od registracije. Vsi državljani in vsi, ki so vzeli prvi papir, se pa morajo registrirati.

Kratke vojne in druge vesti

MEXICO CITY. — Odsek mehiškega kongresa je obdolžil 69 Nemcev in enega Španca (falangista), ki žive v Mehiki, da so vodili špijonažo in propagando za osiše. Njih namen je bil ustvariti neslogo med Mehikanci ter zanetiti opozicijo sodelovanju z Zed. državami. Med njimi so trije bivši nemški tajni policisti, en urednik, en trgovec z orožjem in nekač nemškega poslanika za Turčijo, Franz von Papena.

STOCKHOLM. — Iz zanesljivih virov se poroča, da so nemške oblasti na vzhodni Poljski in Beli Rusiji ukazale enostavno usmrtiti vse one civiliste, ki imajo tifus, ker ni na razpolago dovolj bolnišnic in zdravil.

WASHINGTON. — Predsednik Roosevelt je dodal češko-slovaško vlado v Londonu k listi onih držav, ki dobivajo pomoč iz posojilnega sklada Zed. držav.

VICHY, FRANCIJA. — V soboto ponoči je bila vržena bomba v neko nemško knjigarno v okraju Elyzeji v Parizu in ena pa v nemški vojaški klub.

LONDON. — Anglija bo registrirala vse fante, ki so stari 17 let. Ti sicer ne bodo poklicani v armado do 19. leta, toda opozorilo se jih bo, naj pristopijo h kaki mladinski organizaciji, kjer bodo dobili potrebno treningo.

WASHINGTON, 5. jan. — Predsednik Roosevelt bo v torek ob 12:30 popoldne osebno podal kongresu Zed. držav svojo poslanico. Med drugim bo predsednik najbrže vprašal kongres za novih 15 do 18 bilijonov dolarjev za armado.

WASHINGTON. — Južno od Filipinov so v ponedeljek ameriški bombniki napadli japonsko ladjeve. Teško so poškodovali veliko japonsko bojno ladjo, potopili in rušilec in poškodovali več drugih ladij.

PA NE, DA JO MISLI MUSSO POPIHATI

Montevideo, Urugua. (ONA). — Iz zanesljivih virov je zvedela Prekoceanska novinarska agencija, da si je Benito Mussolini kupil posestvo v Urugui in da je pripravljen bežati iz Italije na vojaškem bombniku vsak trenutek.

Il Duce, pravijo, je vse uredil in se pripravil za nagel beg iz Rima v slučaju, da bo njegovo bivanje v Italiji nevarno radi popolnega poraza v Libiji. Eden izmed bombnikov, ki lahko leti na veliko daljavo, stoji vedno pripravljen na nekem tajnem zračno-plovnem pristanu. Bombnik je napeljen z gazolinom in posadka je noč in dan pripravljena za odhod. To posestvo v Urugui ima

Nove uradnice

Frances Susel Cadets št. 10 SZZ ima za 1942 sledeč odbor: Načelnica Frances A. Susel, podnačelnica Margaret Jeric, predsednica Alice Boitz, podpredsednica Faye Moro, tajnica Anne Sustarsic, blagajničarka Josephine Sustarsic; nadzornice: Jean Planisek, Rose Miklich, Alce Sluga, Mary Troha; poročevalke: Frances Susel, Josephine Sustarsic, Alma Osredkar; rediteljica Angela Glavan; zastopnica za Slovenski dom na Holmes Ave, Josephine Sustarsic.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
JAMES DEBEVEC, Editor

6117 St. Clair Ave. Cleveland, Ohio.
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:
Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50. Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.50. Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50.
Za Cleveland, po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00.
Za Evropo, celo leto \$7.00.
Posamezna številka 3c

SUBSCRIPTION RATES:
United States and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year.
U. S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months.
Cleveland and Euclid, by carrier \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months.
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

33 No. 4 Tue., Jan. 6, 1942

Dve dolžnosti ameriških Slovencev

Vsak državljani ima gotove dolžnosti do svoje vlade. V mirnem času mora plačevati davke, da vzdržuje svojo vladno in njene funkcije, v vojnem času mora pa poleg davkov, ki so podedetoreni, dati tudi svoje življenje, če je potreba, za svojo domovino.

Teh dolžnosti se ameriški Slovenci v polni meri zavedajo in smelo smemo trdit, da bolj lojalnega naroda v Ameriki ni, kot so ameriški Slovenci. Vse, kar zahteva vlada od nas, brez godrnjanja izvršimo. Po svojih močeh se odzivljamo in posojujemo vladi denar za nakupovanje obrambnih ali vojnih bondev in znamk, da bo mogla naša vlada izvršiti nalogo v tej borbi za obrambo naše dežele, pa tudi za obrambo in osvoboditev drugih svetovnih narodov, ki so danes vključeni v sužnost hitlerizma in fašizma.

Da, program ameriške vlade ni samo ta, da brani svojo posest in svojo neodvisnost, ki je danes ogrožena od evropskih in azijskih vojnih lordov, ampak ima v programu tudi to, da osvobodijo vse narode iz jarma osvobodilcev. Amerika se dobro zaveda, da za njen bodoči obstoj ni dovolj, če se sama ubrani pred napadalci, ampak da mora pomagati tudi drugim narodom dobiti izgubljeno svobodo nazaj. Amerika ni samo del sveta zase, ampak je del, ki mora imeti ekonomske zveze z vsem svetom. Naša demokracija ni in ne bo varna, dokler obstoje na svetu totalitarne države, ki ne priznajo in ne trpe poleg sebe nobene demokracije.

Zato pa, če hočemo, da bodo imeli še nadalje kaj vrednosti in veljave principi, ki so zapisani v zakonih svobodščin, moramo te principe zagovarjati in jih priboriti tudi za druge, svobodnejše narode.

Atlantska deklaracija, ki sta jo izjavila predsednik Roosevelt in premier Churchill, je dokument, na katerega danes prisegajo vsi narodi, ki si žele svobode, ki hočejo biti gospodarji na svoji zemlji in ki žele živeti z vsemi svojimi sosedi v miru. Za to deklaracijo se borijo danes vse demokracije, ker le po njenem principu bodo dobili mali in veliki narodi zapisane v svoje ustave zakone svobodščin.

Naše Zed. države so šle na celi črti v boj za te principe in ne bodo popustile, dokler ne bodo dosegle svojega cilja. Do danes je podpisalo 26 držav pakt, da bodo neomajano vztrajale v tej borbi, dokler ne bodo strti v prah in pepel vsi, ki teptajo te in enake principe. In v tej borbi ameriški Slovenci podpiramo svojo vladno z vsem, kar premoremo, saj vlada in narod je eno.

Poleg tega imamo pa mi ameriški Slovenci še drugo dolžnost in ta je, da storimo vse v svoji moči, da pomagamo ustvariti našim bratom in sestram onkraj morja svobodno, zedinjeno Slovenijo v federativni Jugoslaviji. V tem boju, najsi bo v gmotnem ali političnem oziru, moramo biti vsi ameriški Slovenci edini. Tako edini, kakor je edin naš slovenski narod doma, kjer danes ni bogataša ne revnega, ne gospoda ne delavca, ampak je samo narod, reven in trpinčen slovenski narod, ki čaka na rešitev. Pa ne čaka samo, da bo lep vzel na krožniku prineseno svobodo. Ne, ta naš revni, pa grčavi slovenski narod je tudi pripravljen, da udari ob pravem trenutku. Na tisoče slovenskih fantov in mož čaka na dano znamenje za udar.

V domovini danes ni strank, ampak vse preveč samo ena misel po svobodi, po rešitvi. Tako moramo imeti tudi mi ameriški Slovenci danes samo eno misel, družiti naša mora samo ena ideja in ta je: svoboda slovenske zemlje. Upamo, da so se razni pojmi dozaj izčistili, nespornosti izenačili, nasprotstva poravnala. Kot ameriški Slovenci moramo biti lojalni svoji vladi, ki ima v svojem programu tudi svobodo Slovencev, odnosno svobodo Jugoslavije. Naš boj je boj Zed. držav. V tem pravcu delajmo in v tem znamenju bomo zmagali.

Naprej za zmago demokracij, naprej za poraz vseh naših sovražnikov!

Da se ne pozabi...

V septembru 1934 je bila zaplenjena vsa izdaja "Angelčka", okrog 15.000 izvodov. Ta nova izdaja je bila tiskana pri italijanskih firmi Gaulandi in Cangini v Vincenci. To pa zato, ker je bil tajnik katoliške tiskovne družbe v Gorici, ki je prej tiskala "Angelčka", posvarjen od policije, da bo interniran, če bo isto še nadalje tiskal.

Očividno je bilo prepovedano sploh kje v Italiji tiskati slovenske knjige, ker je bila tudi šesta izdaja knjige "Oče naš" zaplenjena, čeprav jo je tiskala ista firma v Vincenci in je imela knjiga dovoljenje za tisk od goriškega in tržaškega škofa. Goriški nadškof Margotti je posredoval, toda brez uspeha.

"Goriška matica," "Goriška Mohorjeva družba" in literarna revija "Luč" so vložile prošnje pri pristojni oblasti za izdajo raznih knjig. V Gorici in Trstu je nekoč čakalo 13.000 dotiskanih slovenskih in hrvaških knjig dovoljenja za razpečevanje, toda to dovoljenje ni nikdar prišlo. Jasno je, da so hoteli oblasti s tem uničiti knjigarne ter tako onemogo-

BESEDA IZ NARODA

"Vražja vdova" v Collinwoodu

V nedeljo 11. januarja, točno ob 3:30 popoldne poda dramsko društvo "Anton Verovšek" na odru Slovenskega delavskega doma na Waterloo Rd. sijajno veselico igro "Vražja vdova" v treh dejanjih, katero je spisal Franc Streicher in prevedel Ivan Cesar, član narodnega gledališča v Ljubljani.

Igro režira Jos. Godec in vse vloge so v večjih rokah izkušenih collinwoodskih igralcev. Vse prijatelje slovenske dramatike iz širnega Clevelanda in predmestij, kot tudi iz sosednjih mest se prijazno vabi, da posetite to igro, če vam je količjak mogoče, ker s to predstavo se najbrže "Vražja vdova" poslovi iz Clevelanda za daljši čas, če ne za vedno in žal nam bo, če je ne bomo videli v nedeljo, ko se nam pred slovensko zadnjico predstavi.

Razmere v deželi nastopajo namreč take, ki bodo brezdomno v bližnji bodočnosti močno ovirale obstoj in razvoj pevskih, dramskih in drugih društev. Kulturne predstave dramskih in pevskih društev bodo v bodoče redkejšje in redkejšje in prišel bo čas, če ne bo medtem konca vojne, da bomo vsi, ki ljubimo petje in dramatiko, tega duševnega razvedrila tako pogrešali kot lačni ljudje kruha. Tega se sicer sedaj še ne občuti, ampak prihodnja sezona pa bo že zastoj in zelo resen. Zato resno opozorjam vse, ki čitate te vrstice, pridite v nedeljo na predstavo k "Vražji vdovi" in pripeljte s seboj prijatelje, kjer se boste zopet enkrat pošteno od srca nasmejali, kot že davno ne tako. "Vražja vdova" je zelo vesela igra in prav posebno odgovarja predpustnemu času, ko se po starih šegah ljudje ženijo.

Vstopnice se v predprodaji dobi po 40c za osebo, pri blagajni na dan igre bodo po 50c. Po igri zvečer se bo vršil ples, pri katerem igra izvrsten domač orkester. Zabave bo na koše za vse posetnike, mlade in starejše. Na svidenje!

Erazem Gorshe.

Ob moji 35 letnici Piše Jacob Resnik

(Nadaljevanje)

Od doma sem odšel 26. septembra 1906. Najprej sem se odpeljal na Brezje priporočiti se Mariji Pomočnici. Naslednjega dne pa sem se pripeljal v Ljubljano, kjer smo se kmalu sestali z domenjenimi potniki. Iz Ljubljane smo odšli 29. septembra ob 11. uri zvečer. Vseh potnikov nas je bilo krog 50, med njimi več žena z otroci, ki so šle v razne kraje za svojimi možmi. Nekateri so se držali milo in zopet drugi pa so jokali, ko so se poslovljali od znancev in prijateljev. Jaz sem pa kaj nerad gledal kisle obraze in sem zato vprašal agenta, ki nas je spremljal, če smemo zavriskniti. Agent pa je rekel, da lahko kolikor se mi polubi. Ozrl sem se proti nebu in migljajočim zvezdam pa sem tako zavrisknil, da so me prav gotovo slišali tudi na ljubljanskem gradu. Meni pa so sledili še nekateri drugi mlajši in kmalu je izgledalo, kot bi šli na nabor. Na vlaku je pa tudi meni pošla korajža in tudi meni se je pokazala solza v očesu, a to le za hip.

Vlak je pognal s polno paro

čiti nadaljno tiskanje slovenskih in hrvaških knjig.

V decembru 1934 je bilo katoliški tiskovni družbi v Gorici odvzeto dovoljenje za obratovanje. Oblasti so navedle kot vzrok to, ker tiska družba slovenske in hrvaške knjige. Družba je 1. januarja 1935 zaprla vrata. Kmalu zatem je prišel zastopnik slovenske tiskovne družbe v Trstu, če bi smeli tiskati knjige "Goriške matice." Odslovili so ga kar na kratko.

in že smo bili na lepem Gorenjski. Nekdo pravi: se že peljemo proti Mariji Pomagaj. Tedaj pa sem vstal in rekel sopotnikom: "Peljemo se v daljni kraj in nič ne vem, kaj nas še čaka na tej dolgi poti, ali ne mislite, da bi bilo prav, če bi nekoliko pomolili iz se priporočili Mariji Pomagaj na Brezjah. Vsi so bili zadovoljni z mojim predlogom. Neki sopotnik, doma tam od Vel. Lašca, mi je kar takoj priporočil, da naj kar jaz naprej molim. Tako smo molili rožnivenec in litanije ter potem še večkrat med potjo.

Vožnja je bila ponekod prijetna, le enkrat se nam je primerilo, mislim, da je bilo nekje na Nemškem, da so nas bili djali v neke lesene zaboje, kar je bilo bolj primerno ime kot pa vozovi za ljudi. V teh vozovih smo se vozili od polnoči do 5 ure zjutraj. To je bila vožnja, ki je ne bomo nikdar pozabili. Šlo je ne vem koliko milj na uro in treslo pa tudi tako, da bi najstarejši Fordov truck ne tresel bolj. Ko so končno na neki postaji ustavili in nas premestili na drugi voz, smo bili vsi tako izmučeni, da niti govoriti nismo mogli. Ta drugi voz je bil pa že nekoliko boljše. Tako smo se srečno pripeljali v Bremen.

Tu nas je pa že pričakoval agent, ki nas je najprej odpeljal v neko restavracijo, ki je bila bolj podobna podzemskim katakombam kakor pa restavraciji. Posedli smo se krog dolge mize in so nam prinesli jesti. Tam me je zopet nagovoril tisti človek, ki mi je že na vlaku rekel, da naj molim naprej in mi je rekel: Jakob, kar lepo prekrizaj se in molj pred jedjo. Tudi lastnik dotične restavracije se je odkril, ko je videl, da smo molili in končno pa ga je zanimalo, kakšne narodnosti smo. Ko smo mu povedali, da smo Slovenci, je rekel, da smo dobri ljudje. Skoro pa je bilo gotovo, da je bilo tedaj prvič in zadnjič slišati očenaš v slovenskem jeziku v dotičnem hotelu. Naši vojni listki so bili kupljeni za ladjo Cesar Viljem II.

Naslednjega dne smo šli v pisarno Kares-Stocki. Uradnik je bil Slovenec po imenu Kozina. Ko nam je pregledal naše vozne listke, nam pove, da je vse v redu, le ladja, da je prenapolnjena. Kar vas je fantov boste morali počakati do sobote na drugo ladjo. Mi smo protestirali, da imamo vozne listke plačane. Uradnik pa nam je pojasnjeval, da ne more vseh djati na to ladjo in da so sklenili, da moramo samski počakati druge ladje.

Zvedeti pa sem hotel, kateri parnik bo odpeljal v soboto. Pojasni nam, da je jako dober brzopotniški parnik in da je še celo cenejši kot pa ta, za katerega smo imeli mi vozne listke. Povedal nam je tudi, da bomo dobili denar kar smo preveč plačali povrnjen. Naročil nam je, da naj pridemo popoldne nazaj v urad. Res smo bili kaj točni in ko smo nas je zopet znajšil v uradu, nam je Mr. Kozina povedal, da dobi vsak 37 mark povračila in stanovanje in hrano plačano do sobote.

No, s tem smo bili pa že zadovoljni. Mesto Bremen je jako lepo mesto, kjer je veliko številno krasnih stavb, cerkva in pa tudi krasnih parkov. Tudi v muzej smo bili šli. Ker sem bil vedno bolj vesel tudi na to pot nisem šel brez malih orglic, na katere smo rekli dotičnemu hotelu, sta bili tudi dve natakari in ko sta slišali slovenske polke in valčke sta začeli plesati, pa tudi naši fantje so se večkrat zavrteli z Nemkami.

Tako nam je še precej hitro potekel čas in prišla je sobota, čas našega odhoda iz Evrope. Vkrcali smo se na parnik Chemnitz. Sobota večer je bila in kaj živahno je bilo na krovu parnika. Eni so plesali, drugi so plesali, po večini pa so bili na krovu sami Poljaki. V nedeljo zjutraj po zajtrku sem vzel mašno knjigo in šel prav na konec ladje, da bi jaz kdo ne motil in sem tam prečital sv. mašo. Do mene pa je prišel vseeno nek mlad fant, ki me je nekaj časa ogledoval in končno vprašal, če sem mogoče tudi jaz Slovenec. Dotičnik se je namreč vozil v drugi kabini in zato ni vedel, če je se kateri Slovencev na isti ladji.

Omenjeni fant je bil doma iz fare Rob pri Vel. Laščah in se je pisal Joseph Rus. Naj vam malo povem zgodbo tega fanta. Star je bil 19 let in je šel na Dunaj kajstanski peč. Čez nekaj časa prideta za njim na Dunaj dva rojaka, ki pa sta bila namenjena v Ameriko. Pričela sta ga nagovarjati, da bi šel tudi on z njima. Fant se je nekaj časa branil, češ da nima denarja, ker je baš kupil pečico in kostanj. Onadva pa sta ga le silila in mu celo ponudila denarja, kolikor bi mu ga primankovalo. Udal se je in prodal vse kar je imel, šlo je pod ceno. Rojaka pa sta mu posodila še 40 goldinarjev. Tako so šli do avstrijske meje. Tam je stražnik enega prijel, kajti potovali so vsi brez potnih listov. Torej enega so zaprli, a dva pa sta srečno prišla v Bremen, tam so pa zdravniški drugega rojaka ustavili, češ, da ima bolezen na očeh in tako ne more preko morja in so ga vrnili domov.

Omenjena dva, ki sta bila namenjena v Ameriko nista prišla do cilja, a ta fant, ki pa ni imel namena pa je prišel sem. Res čuden slučaj. Postala sva prijatelja in sopotnika do Clevelanda. V soboto in nedeljo je bilo kaj živahno na ladji. Ljudje so bili veseli, posebno pa so vedno prepevale mlade Poljakinke, zvečer so pa plesali na krovu. Mi Slovenci smo se jim samo čudili, kako so mogli plesati na tako godbo kot so jo imeli. V pondeljek je pa že nastal mir na ladji. Ljudje so pričeli klicati "urha" na vse strani, dasi so strežniki čisti na vse pretege, pa je bilo vedno vse nesnažno. Poleg mene je ležal neki fant tam od Vel. Lašca, njega je bila mrska bolezen tako zdeala, da sem že mislil, da bo umrl. Izročil mi je bil že vse pisanje in denar ter ključek do kovečka. Prosil me je tudi, da naj sporočim domov očetu, kako je umrl. Jaz sem ga seveda tolažil, da bo že še vse boljše in končno sem poklical zdravnika, ki pa je povedal, da ni nič hudega.

Ta moj mladi prijatelj pa je le vedno šilil umret. Pomagal sem mu moliti, ker sam že itak ni mogel več. Zdravnik mu je ukazal, da mora iti na krov in ker ni mogel hoditi, sem ga prijel in nesel na krov kot otroka. Polagoma ga je jela zapuščati mrska bolezen in fant je zopet ozdravel. Pri odhodu s parnika mi je hvaležno stisnil roko rekoč: če bi tebe ne bilo pri meni bi ne bil nikdar prišel živ s te barke, kajti bili bi me mrtvega vrgli v

pridemo popoldne nazaj v urad. Res smo bili kaj točni in ko smo nas je zopet znajšil v uradu, nam je Mr. Kozina povedal, da dobi vsak 37 mark povračila in stanovanje in hrano plačano do sobote.

No, s tem smo bili pa že zadovoljni. Mesto Bremen je jako lepo mesto, kjer je veliko številno krasnih stavb, cerkva in pa tudi krasnih parkov. Tudi v muzej smo bili šli. Ker sem bil vedno bolj vesel tudi na to pot nisem šel brez malih orglic, na katere smo rekli dotičnemu hotelu, sta bili tudi dve natakari in ko sta slišali slovenske polke in valčke sta začeli plesati, pa tudi naši fantje so se večkrat zavrteli z Nemkami.

Tako nam je še precej hitro potekel čas in prišla je sobota, čas našega odhoda iz Evrope. Vkrcali smo se na parnik Chemnitz. Sobota večer je bila in kaj živahno je bilo na krovu parnika. Eni so plesali, drugi so plesali, po večini pa so bili na krovu sami Poljaki. V nedeljo zjutraj po zajtrku sem vzel mašno knjigo in šel prav na konec ladje, da bi jaz kdo ne motil in sem tam prečital sv. mašo. Do mene pa je prišel vseeno nek mlad fant, ki me je nekaj časa ogledoval in končno vprašal, če sem mogoče tudi jaz Slovenec. Dotičnik se je namreč vozil v drugi kabini in zato ni vedel, če je se kateri Slovencev na isti ladji.

Omenjeni fant je bil doma iz fare Rob pri Vel. Laščah in se je pisal Joseph Rus. Naj vam malo povem zgodbo tega fanta. Star je bil 19 let in je šel na Dunaj kajstanski peč. Čez nekaj časa prideta za njim na Dunaj dva rojaka, ki pa sta bila namenjena v Ameriko. Pričela sta ga nagovarjati, da bi šel tudi on z njima. Fant se je nekaj časa branil, češ da nima denarja, ker je baš kupil pečico in kostanj. Onadva pa sta ga le silila in mu celo ponudila denarja, kolikor bi mu ga primankovalo. Udal se je in prodal vse kar je imel, šlo je pod ceno. Rojaka pa sta mu posodila še 40 goldinarjev. Tako so šli do avstrijske meje. Tam je stražnik enega prijel, kajti potovali so vsi brez potnih listov. Torej enega so zaprli, a dva pa sta srečno prišla v Bremen, tam so pa zdravniški drugega rojaka ustavili, češ, da ima bolezen na očeh in tako ne more preko morja in so ga vrnili domov.

Omenjena dva, ki sta bila namenjena v Ameriko nista prišla do cilja, a ta fant, ki pa ni imel namena pa je prišel sem. Res čuden slučaj. Postala sva prijatelja in sopotnika do Clevelanda. V soboto in nedeljo je bilo kaj živahno na ladji. Ljudje so bili veseli, posebno pa so vedno prepevale mlade Poljakinke, zvečer so pa plesali na krovu. Mi Slovenci smo se jim samo čudili, kako so mogli plesati na tako godbo kot so jo imeli. V pondeljek je pa že nastal mir na ladji. Ljudje so pričeli klicati "urha" na vse strani, dasi so strežniki čisti na vse pretege, pa je bilo vedno vse nesnažno. Poleg mene je ležal neki fant tam od Vel. Lašca, njega je bila mrska bolezen tako zdeala, da sem že mislil, da bo umrl. Izročil mi je bil že vse pisanje in denar ter ključek do kovečka. Prosil me je tudi, da naj sporočim domov očetu, kako je umrl. Jaz sem ga seveda tolažil, da bo že še vse boljše in končno sem poklical zdravnika, ki pa je povedal, da ni nič hudega.

Ta moj mladi prijatelj pa je le vedno šilil umret. Pomagal sem mu moliti, ker sam že itak ni mogel več. Zdravnik mu je ukazal, da mora iti na krov in ker ni mogel hoditi, sem ga prijel in nesel na krov kot otroka. Polagoma ga je jela zapuščati mrska bolezen in fant je zopet ozdravel. Pri odhodu s parnika mi je hvaležno stisnil roko rekoč: če bi tebe ne bilo pri meni bi ne bil nikdar prišel živ s te barke, kajti bili bi me mrtvega vrgli v

pridemo popoldne nazaj v urad. Res smo bili kaj točni in ko smo nas je zopet znajšil v uradu, nam je Mr. Kozina povedal, da dobi vsak 37 mark povračila in stanovanje in hrano plačano do sobote.

No, s tem smo bili pa že zadovoljni. Mesto Bremen je jako lepo mesto, kjer je veliko številno krasnih stavb, cerkva in pa tudi krasnih parkov. Tudi v muzej smo bili šli. Ker sem bil vedno bolj vesel tudi na to pot nisem šel brez malih orglic, na katere smo rekli dotičnemu hotelu, sta bili tudi dve natakari in ko sta slišali slovenske polke in valčke sta začeli plesati, pa tudi naši fantje so se večkrat zavrteli z Nemkami.

Tako nam je še precej hitro potekel čas in prišla je sobota, čas našega odhoda iz Evrope. Vkrcali smo se na parnik Chemnitz. Sobota večer je bila in kaj živahno je bilo na krovu parnika. Eni so plesali, drugi so plesali, po večini pa so bili na krovu sami Poljaki. V nedeljo zjutraj po zajtrku sem vzel mašno knjigo in šel prav na konec ladje, da bi jaz kdo ne motil in sem tam prečital sv. mašo. Do mene pa je prišel vseeno nek mlad fant, ki me je nekaj časa ogledoval in končno vprašal, če sem mogoče tudi jaz Slovenec. Dotičnik se je namreč vozil v drugi kabini in zato ni vedel, če je se kateri Slovencev na isti ladji.

Omenjeni fant je bil doma iz fare Rob pri Vel. Laščah in se je pisal Joseph Rus. Naj vam malo povem zgodbo tega fanta. Star je bil 19 let in je šel na Dunaj kajstanski peč. Čez nekaj časa prideta za njim na Dunaj dva rojaka, ki pa sta bila namenjena v Ameriko. Pričela sta ga nagovarjati, da bi šel tudi on z njima. Fant se je nekaj časa branil, češ da nima denarja, ker je baš kupil pečico in kostanj. Onadva pa sta ga le silila in mu celo ponudila denarja, kolikor bi mu ga primankovalo. Udal se je in prodal vse kar je imel, šlo je pod ceno. Rojaka pa sta mu posodila še 40 goldinarjev. Tako so šli do avstrijske meje. Tam je stražnik enega prijel, kajti potovali so vsi brez potnih listov. Torej enega so zaprli, a dva pa sta srečno prišla v Bremen, tam so pa zdravniški drugega rojaka ustavili, češ, da ima bolezen na očeh in tako ne more preko morja in so ga vrnili domov.

morje. Šel je nekam v Minnesoto, če še živi tega pa ne vem. Ko nas je bila zapustila mrska bolezen, smo bili pa zopet dobre volje. Nekega večera smo bili napravili pevski koncert. Na krovu smo se spravili skupaj in zapeli lepo slovensko pesem. Čim dalje smo peli, tem več poslušalcev smo imeli. Nekateri so se oglašali dobe, dobe, no in to nam je bilo dovolj, da smo mislili, da pravijo, da dobro pojemo. Naslednjega večera smo zopet sedeli na krovu na nekih zabojih in smo pričeli z domačo igro "Rihtarja smo tolkli."

Da ste nas le videli koliko je bilo zabave s tem. Niso nas opazovali samo naši sopotniki, pač pa so prišli tudi mornarji pogledat in kmalu, ko smo se mi že vsi naveličali te igre, so pričeli pa mornarji ta špas. Ampak ti fantje so pa pritisnili zares. To vam je bilo smešno. Sicer ne vem ali so že poznali to igro, ali so jo videli od nas privrkat, samo toliko vem, da se jim je jako dopadla. Tako nam je potekel čas 12 dnevne vožnje na parniku.

Bilo je v četrtek, ko so nam rekli, da imamo zadnjič kosilo na parniku, saj parnik se je bil že zjutraj ustavil v New Yorku. Nekateri, ko so pojedli, so takoj pometali vse svoje jedilno orodje v morje. Imeli smo namreč vsak svojo posodo, ki je bila tako predeljena, da smo dobili vanjo juho, meso in prikuho; poleg tega pa je imel vsak svoje vilice in žlico. Jaz sem si mislil, morda bo pa tole še prav prišlo, zato sem vse lepo očistil in spravil v koveček. Vsi smo bili na krovu že pripravljeni za odhod s parnika, kar pride povelje, da šele naslednjega dne zapustimo ladjo. Toda joj in prejoj, ko je bil naznanjen čas za večerjo. Ljudje so zmletli svojo posodo v morje in v kuhinji pa so dali jesti samo tistemu, ki je imel svojo posodo. Vselej je bil tak drenj pred kuhinjo, da je bilo joj, a tega večera pa je bilo dovolj prostora, kajti bilo je skoraj prazno. Ko sem sam pospravil večerjo, pa sem še drugim posodil moje posodo in tako je omenjenega večera jedlo iz moje posode ne vem koliko ljudi.

(Dalje prihodnjič.)

V vseh abecedah, razen v abesinski, je prva črka "a." Abesinci so jo postavili šele na trinajsto mesto.

Pesem "Yankee Doodle" so prvič peli v času revolucionarne vojske.

Besede hrvatskega bana Jugoslaviji

New York, 25. decembra. (JČO) — Ban Hrvatske g. dr. Ivan Šubašić je o Božiču poslal Srbom, Hrvatom in Slovincem v Jugoslaviji božično sporočilo, ki so ga velike ameriške radiopostaje po kratkih valovih prenašale v noči med 24. in 25. decembrom. Ban Hrvatske je dejal:

"Danes, o Božiču, tem največjem prazniku krščanstva, govorim prvič na radiu, odkar sem zapustil dom in domovino; govorim srbskemu in slovenskemu, a zlasti mojemu hrvaškemu narodu v vsej naši pohojeni, a ne premagani Jugoslaviji. Govorim iz Amerike, te velike zemlje, bogate z vsemi človeškimi dobrinami, a zlasti z največjo dobrino vsega človeštva: globokim čustvom za demokracijo in svobodo. Iz zemlje, ki je bila pri vsej svoji etiki srca in duše in pri vsej svoji veliki civilizaciji napadena zahrbtno in zločinsko, kakor vsi narodi in vse zemlje, ki so se zbrali v vojsko za ohranitev dobrega proti zlu, svobode proti suženstvu, pravice proti nasilju; — vse to, se zdi, je moralo biti tako in po vsej verjetnosti so sedaj popolnoma in dokončno postavljena bojišča v svetu.

Vojna je v polnem razmahu,

na vseh celinah in po vseh njihovih zemeljske krogle. Če pogledamo vse narode in vse države, ki smo v njihovih bojnih vrstah tudi mi, srbski, hrvaški in slovenski narod, če prestejemo naše vrste in vidimo ogromne milijone človeških duš, milijone materijalnih sil, milijone vlog za ustvarjanje vsega, kar je v veku potrebno v miru in v vojni — vidimo silno premoč in timo vso gotovost naše zmage. Pa to ni vse, kar imamo. Zami ogromnimi silami stoji družila, ki raste od dne do dne čim več žrtev prinese, tem več in močnejša je. Ta sila so ideje svobode, človečanstva in pravice človeka posameznika kar narodov in vsega človeškega du.

Bil sem v Aziji, Afriki in v Amerikah ter na svojem potovanju srečeval narode vseh rodov in vseh ver. Videl sem, da je vseh ena sama volja: dati človeku udarec najtemnejšemu ralcu, človeške svobode in v strošnejšemu sovražniku časti dostojanstva človeka in naroda, odkar je svet začel pisati zgodovino. Sveta, ki sem ga videl, ni več treba klicati v vojnem prihaja dobrovoljno ka-hudournik in težko, težko je najti dovolj prostora in razdalje dovolj orožja iz vseh ogromnih neusahljivih orožarn.

Ko sem vse to videl, me navdaja upanje, čeprav se zavedam vsega trpljenja, ki ste mu v vojnini izpostavljeni vi vsi, dgi bratje Srbi, Hrvati in Slovinci, vsi z ostalimi slovenskimi brati, zlasti Rusi, ki s svojimi borbami in zmagami hrabro vse narode — up me navdaja trdno prepričanje, da bo združeno slovanstvo skupaj z ostalimi silami demokracije, z britanskim carstvom in Severno-amerikansko unijo na čelu odigralo eno večjih vlog v zgodovini sveta, bo človeštvu iz te težke in krve krize prinesla za stoletja prej samo eno premoč — premoč miru, pravice in svobode.

Narocam vam in prosim vas, da boste danes vsi prisotni in zloženi v vaših sreih in vaših duh pri velikem polnočnem zvono, bo odmeval po naših hribovih poljih, gorah in dolinah, na vodah in našem Jadranu, obite v uri tega zvonenja bolj, ker kdaj, da je ideja, za katrpite in v najstrašnejših in kah unirate, v zori svojega uničenja in da ne bo dolgo, ko bomo vrnili k vam z velikimi vezniki, ki nosijo mir, svobodo in pravičnost, ki jih človešdanes prav tako potrebuje kakda, kruha in reda.

Ni daleč dan, ko se bomo jeli v naši domovini, obnovili in veliki Jugoslaviji, kjer svoboden Srbski, svoboden slovenski in svoboden Hrvatski rod, v krvi okopani, v trpljenju združenih in v ljubezni obnovni, pristopil k delu za srečo zadovoljstvo svoje in vseh rodov v novi Evropi, v srednjem človeštvu bodočnosti.

Mi vsi, ki smo daleč od svoje smo nocoj združeni z vami v silih, v čustvih, v molitvi in v vi. Naša kletev ni kletvina, ne kletev je zakletv, da bomo ohranitev tega, kar so nam pdedi zapustili, čast, pošteno ljubezen do drugega in težnjo sreči v svobodi dali vse in se prenesli. Lajšajte drug drugu mo trpljenje in bol v medsebojni ljubezni in zaupanju. Zato v svoji sredi vse slabo, kar ustroj naše narodne duše in ših narodnih čustev ter vsega šega narodnega kulta ne more ne sme ne za trenotek v svoji sredi trpeti zla.

Po tej zakletvi in molitvi ostnimo trajno čuječi.

Pred devetnajstimi stoletji bilo pastirjem v Betlehemu ročeno, naj ostanejo čuječi, se bo Bog rodil in naj gleda proti mestu. Njegovega rojstva Jaz pa vam kličem za ta Božič bodite čuječi v borbi in glejte kako se že nocoj poraja svoboda.

SATAN IN ISKARIOT

Po nemškem tiskarstvu K. May

Niso bili ljudje, dva konja, da bila, topot osmihih kopit neukovek seveda lahko napačno azume in misli, da je bilo de- et ljudi. Ampak topot konj- kih kopit se tudi na tako da- avo čisto drugače sliši ko člo- eški korak, posebej še korak- dijanca, ki stopa rahlo in pre- dno.

"Dva konja sta bila —? Mi- te, da sta bila Meltona?"

"Gotovo! Koj morava zbud- i Winnetoua in Emeryja."

Poročal sem jima, kaj sva ču- . Oba sta bila mnenja, da sta- teltona pobegnili.

"Nemudoma moramo za nji- a!" je predlagal Emery.

Winnetou je odkimal.

"Ne! Počakati moramo do- neva, da vidimo njuno sled."

"Njuno sledi ne potrebujemo- ! Saj vemo, kam jezdit!"

"Ne vemo!" sem dejal. Uga- il sem Winnetouove misli.

"Kako da ne?"

"Winnetou je prav povedal. Počakati moramo do dneva."

"Čemu? Saj vemo, da sta na- jenjena k Malemu Coloradu! ako je povedal Plener. Čemu iskalni njuno sled? Jezditi bo- no naravnost in ju našli v gra- du."

"V Juditin grad sta sicer na- jenjena, tisto je res. Pa lahko jima prišlo ni misel, da bi as zamotila. Ubrala bi drugo mer."

"Čemu —? Saj vendar vesta, a bi zaman menjala smer."

"Ne vesta tega! Niti slutita- e, da vemo, kam sta namenje- a. Nista se srečala ne z Judito e z Jonatanom in zato tudi ne- sta, kaj se je pripetilo v New- fleansu in drugod, odkar so- ločili. Ne vesta, da mi je Ju- ta vse izdala."

Zato jima, pravim, prav lah- o pride na misel, da bi nas zva- la v drugo smer."

"Well —! Razumem. Naj as vabita —. Mi pa jezdim h- oloradu in primemo Jonata- a. Če mislita oče in stric jez- iti drugam, naj jezdit po div- em zapadu, kamor in kakor- olgo hočeta!"

"Ampak dobiti moramo tudi- četa in strica! To je tisto!"

"Čemu?"

"Jasno! Radi dediščine!"

"Ne razumem —."

"Jonatan je pobasal milijon- e, kajne? Misliš, da nosi sam es denar s seboj —? Ali ni de- i z očetom in stricem, ki sta- nu pridno pomagala slepariti- ?"

"Hm —! Seveda —!"

"Če torej hočemo dobiti mili- one nazaj, moramo prijete vse ri lopove! Razumeš?"

"Well —! Dobimo jih! In najprvo očeta in strica. Naj- gresta, kamor hočeta, nazadnje ju primemo tam, kjer čaka na- ju Jonatan. In prišla bodeta!"

"Tisto ni čisto pribito! Rekel bi, da ju ne dobimo, če jezdimo naravnost. In če bi tudi res pri- šli, bi prišla tako previdno, da bi ju le težko dobili."

"Zakaj?"

"Vprašaj Winnetoua! Istih misli je ko jaz."

"Zakaj bi naj bila na mah ta- ko sila previdna?"

"Ne uvidiš? Za seboj bi nas rada zvalila, kajne?"

"Da. In —?"

"In če opazita, da ne gremo za njima, si bodeta takoj izra- čunala, da smo šli naravnost v grad in da ju bomo prehiteli. Morebiti, si bodeta mislila, smo spotoma kje zvedeli, kam so Meltoni namenjeni. Ker torej vesta, da smo že v gradu, se mu bodeta blizala s skrajno pre- vidnostjo in se zelo čuvala, da ne stopita v past, ki jima ju bo- mo nastavili."

Pokimalav je.

"Hm —! Razumem!"

"In razen tega bomo prišli med dva ognja."

"Med kaka ognja —?"

Obisk doma

(Konec)

Vse čez in čez sanja polje. Zdi se mi, da vidim vsako nji- vo posebej in vdihavam sveži vonj spočite zemlje, ki jo obra- ča plug. Med vse to polje pa je potegnjena cesta, ki je v je- seni in spomladi polna mlaku- in blata; poleti pa cveto ob jar- kih med travico drobne rožice, ki jih neznani popotnik trga in si jih zatika za kobuk. Kako žito je po tej cesti vse od po- mladosti do jeseni! Eno samo pre- kipevajoče življenje: ljudje z vozovi, plugi, brano, motikami, srpi, kosami, ah, preko vsega pa v mraku še pesem, ki raz- maje večerni zrak.

Pozdravljeno polje, ki rodiš- toliko let in si tem ljudem po- trebno kakor mati otrokom! Pokleknil bi najraje, razgrebel- sneg s svojih prsti in poljubil- tvojo prst.

Na drugem koncu, preko po- lja, se dotika cesta tihe in sa- motne vasice. Vsa je nekam va- se potegnjena, le strehe so ma- lo vidne; iznad teh pa se kakor- proseča roka dviga zvonik cer- kvice. Sonce siplje nanjo medle- decembrske žarke. V njej sem- nekoč stregel pri maši in z- drobnim zvončkom zvonil. Ka- ko čudovito lepo je bilo takrat, ko sem bil čisto blizu Bogu in sem lahko držal pred njim ka- dilnico z dišečim kadilom. Ali- bom morda kdaj še srečnejši?

Iz nizkih streh se počasi vli- če dim in se grmadi v meglico, ki plava nad vasjo. Nekje laja- pes zateglo, kakor bi preganjal- smrt. Petelin kikirikajo, slišijo- se sem tudi izgublajoči udar- ci; nekdo cepi drva. Žive duše- ni nikjer; le nekaj debelih in- kričavih vran se spreletava za- dober lučaj pred mano po cesti in mi dela družbo.

O Bog, kako je cesta doma- ča! Tolikokrat sem vlačil bosa- noge po njej, da sem si prihra- nil čevlje, se z njo mehko po- govarjal, kakor otrok, ki toži in toči v njen prah solze. Kaj so se res vse te solze posušile? Da bi bile vzklikle iz njih vsaj- rože ali zrasli biseri! Tako pa- bom čez leta morda celo pozab- il nanje.

Srce čuti, da sem z vsakim- korakom bliže domu. Topla- kmečka hiša, z očrnelim Kri- stusom in svetimi podobami po- stenah, veliko pečjo v kotu, starinsko uro, ki počasi tiktata, klopni okoli peči, na katere- položiš trudne kosti in zguban- obraz matere ter osivela glava- očeta, to je dom. Dom, čigar- podoba nosi človek v srcu s se- boj in čuti njegovo toploto ob- mislih nanj v daljnem svetu.

Kako je vendar čudovito do- bro to polje, čez katero nas- vodi cesta domov. . . .

Cerkvica
Sveta noč!

Tako skrivnostno in domače- nocoj spet pojejo zvonovi iz vi- sokih lin. Samo za trenutek pre- molknejo in spet zatrepeta nji- hova pesem čez tihe domove. Kadar koli sem se vrnil domov, vsekdar sem stopil v prvem- mraku na podsteno ali na meh- ko travo in čakal na utripe teh- mehkih glasov.

Kako lepo je človeku, ki se- je po dolgem času spet vrnil- domov, pa ob pesmi zvonov- vstane pred njim vsa njegova- sanjava mladost!

Cerkvica je lepo razsvetlje- na. Na oltarjih gore vse sveče- in luči utripajo v mrzli sapi. Le po najskrivnejših koticih- se še plazijo medle sence. Pod- visok obok plavajo tenki oblak- ki kadila. Ah, nocoj je vse do- mače in lepo!

Ljudje so se zgnetli med te- visoke stene. Z obrazov jim si- je toliko zadovoljstva in sreče, da- se jim človek čudi. Na vse so- nocoj pozabili, ko so prestopili- prag svetlišča. Vsa srca so polna- pričakovanja: hrepenenje po- božjem miru jih je prevzelo.

Kakor v sanjah se mi zazdi,

da gledam prostrano in svetlo- cevkev v mestu, kjer prav isti- trenutek nekje čisto blizu ol- tarja sije dvojje ljubeznivih in- nad vse dobrih oči. Vidim pre- gibanje drobnih ust in moje- srce čuti gorečo prošnjo njene- čiste duše. Morda sta se prav- ta trenutek srečali najini misli.

S kora donijo božične pesmi.

Orgle dramijo v nas čudovito- lepe občutke, da bi kar najraje- razgrnili srca in jih položili- pred jaslice.

Neka čudovita skrivnost nas- družu nocoj. Zdi se mi, kakor bi- bili vsi ena sama velika in sre- čna družina. Oh, ko bi bili! Po- dali bi si roke v ljubezni in mi- ru. Saj nam vsem ubogim zem- ljanom prinaša nocoj mir božje- Detece.

Srečno, oče
Vselej so nekam čudni tisti- trenutki, ko se poslavljam od- doma. Na klopi za pečjo me že- čaka pripravljen nahrbtnik s- kosom črnega kruha, mogoče- še prekajenega mesa in kako- sočno jabolko. Na pol oblečen- prestopam po hiši, oči mi bega- jo čez vsak predmet posebej, kakor da se moram od sleher- nega drobca posloviti. Nekaj- neprijetnega se mi pretaka v- srcu, tišči me, da ne morem- spraviti niti besedice iz sebe. Kako rad bi, še pokramljal z- očetom ali z materjo, naročil še- to in ono ali vprašal po stvareh, na katere sem pozabil v teh- kratkih dneh, ko sem bil doma.

Pa ne gre in ne gre.

Prav gotovo pa je najhuje- takrat, ko počasi vlečeš nahrbt- nik na rame, počasi, samo da- bi trenutek slovesa ne prišel- tako hitro. Potem obstojiš pri- pravljen, strmiš v očeta ali ma- ter in ne veš, kaj naj bi jima- povedal. V rosnih očeh vzplam- ti tista iskrica čudovito velike- ljubezni, ki nas spremlja po- vseh potih v svet. Te ljubezni- ni na ustih, tudi jezik ne go- o- ni mnogo o njej, srce pa je pol- no, da se duši. Kakor čaša- sladke pijače je, ki v njej uton- e beseda. V njej so vse skri- bi in prošnje materinega srca, vse- molitve posušenih ustnic in vsi- blagoslavlja očetovih koščenih- rok. Lepa je kot čisti blesteči- biseri, a mnogo več vredna kot- kupi zlata.

"Saj boš spet kaj prišel, ne?"

me nekdo pod kapom dobrega- doma sprašuje. Gledam v tla, ker mi je hudo ob tem materi- nem vprašanju. Kdo ve, če bom- še kdaj prišel! O, da! Mogoče- še, morda celo še mnogokrat.

In vsekdar bom spet odhajal s- solzami v očeh, ko me bo kdo- vprašal, kdaj se bom spet pri- kazal.

Nekoč, morda čez leta, me- po tem ne bo nihče več vprašal. Ne bo nikogar več, ki bi mi dal- na pot kos črnega kruha ali le- po besedo in me spremljal do- vrat. Nato mi vse premalo po- mislimo, ko si sežemo v trenut- ku slovesa v roke.

O Bog, s kako bolestjo se člo- vek ozira nazaj proti domu, ko- odhaja po ozki cesti skozi vas! Vsak korak je težji, vsak po- gled bolj žalosten.

Z očetom sva obstala sredi- polja, sredi tihega in zasneže- nega polja. Oba hkrati sva- ustavila borak in molčala. Vi- deti sva bila nekam otročja, ker nisva našla besed. V srcu- sva čutila marsikaj, kar bi si- bila še rada povedala, celo ob- jela bi se, čeprav tega nisva- bila vajena. Zagledal sem se- v njegovo koščeno obličje, v osi- vele lase, ki so mu štrleli izpod- klobuka in v vodene oči, polne- solz in bolečin.

"Pa srečno hodi in ne pozabi- na nas, čeprav bomo daleč na- razen!" je poltiho rekel in se z- vso silo boril s solzami, ki so- mu hotele vdreti čez obraz.

Molčal sem. Videl sem, da so- mu še drhtele ustnice, pa ni iz- govoril ničesar več. Prevzela- ga je velika otroška žalost, ki- stiska ustnice, ko srce še vedno- govori.

"Srečno, oče! Bodite zdra-

ni!"

Tesno sva si stisnila roki; moja drobna in bela, njegova- koščena in žuljava. Za hip sva- ostrmela, potem pa šla brez be- sed narazen, vsak svojo pot.

Čez nekaj časa se ustavim in- ozrem. Solze mi oblijejo obraz.

Srce tone v bridkost. Kako rad- bi ga poklical nazaj in mu še- enkrat stisnil roko. Objela bi- se kakor otroka, potem še- enkrat in še enkrat. . . .

Čisto majhen, sključen in- slaboten stopica po cesti čez- polje. Biti mu mora hudo, ko- se vrača sam v tihi in zapuše- ni dom. Mogoče se bo vsak ve- čer ob prihajajočem mraku- spominjal na pesmi, ki sva jih- skupaj pela te dni.

Naposled pa se mi zazdi, da- je iz žepa potegnil robc in si- briše z lica tenke curke solz. . .

Pasja zvestoba
V začetku tega meseca je v- majhnem kraju pri Erfurtu v- Nemčiji izginil neki gostilničar.

Dva dečka, ki sta teden dni po- zneje v gozdu pregledovala kr- mišča za divjačino, sta ob robu- gozda zagledala psa, ki je začel- lajati. Sporočila sta to domače- mu županu, ki je takoj menil, da- je to morda pes izginulega go- stilničarja. Na kraju, kjer je- pes sedel, so potem res odkrili- gostilničarjevo truplo. Po nje- govem položaju so sodili, da je- bil pokojnik sedel na tla, da si- odpočije, pri tem je zaspal in- zmrazil. Pes, ki je šele nekoli- ko dni prej prišel v njegovo- hišo in se tu udomačil, je vztra- jal sedem dni in noči brez hrane- ob trupu svojega gospodarja.

Najzgodnejša velika noč te- kom zadnjega poletja je bila- 22. marca 1818.

MALI OGLASI

Trgovina naprodaj
Proda se konfekcijska trgovi- na z stanovanjem; jako zmerna- cena. Nahaja se blizu cerkve in- šole. Pokličite Liberty 9370. (9)

Jako dobra služba
Sprejme se žensko slovanske- narodnosti, da bi pomagala v go- stilni in v kuhinji; ima stanova- nje, hrano in dobro plačo. Oglasi- te se na 783 E. 222. Sr. v Eu- clidu. (8)

Odda se stanovanje
Stanovanje, obstoječe iz pet- sob se odda na 6204 St. Clair- Ave. nad Anžlovar's. Vprašaj- te v suite 1. (6)

Ako iščete
dobrega popraviljalca za vaše- čevlje, pridite k nam. Vedno- prvovrstno delo. Popravljamo- stare čevlje ter imamo polno- zalogo finih, novih moških čev- ljev. Cene zmerne.

FRANK MARZLIKAR
16131 St. Clair Ave.
(Tues. x)

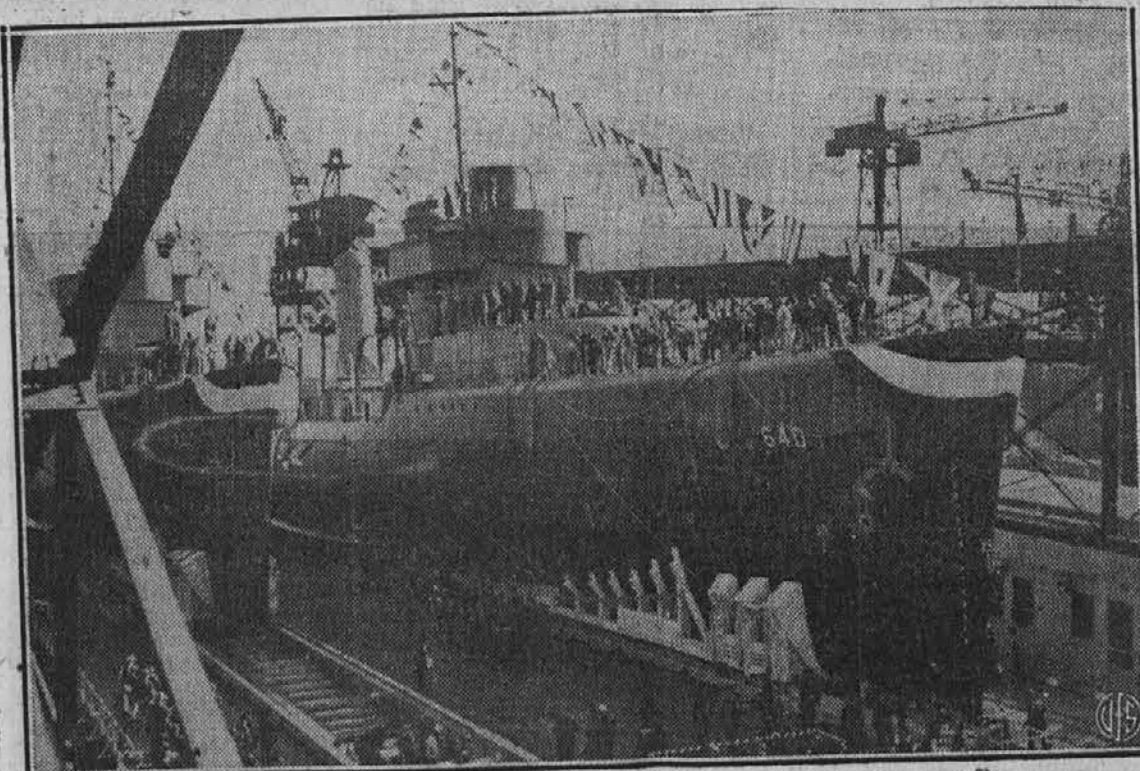
PREMOG — COKE
Razvažamo po vsem Clevelandu. Vpra- šajte za naš budget načrt. Pregled- furnezov zastoj.

WHITE WAY COAL CO.
3858 SUPERIOR AVE.
HENDERSON 6177
DAJEMO EAGLE ZNAMKE

Oblak Furniture Co.
TRGOVINA S POŠTIVOM
Pošiljavo in vse potrebščine- za dom
6612 ST. CLAIR AVE.
HENDERSON 2978

Let Your Answer- to Bombs Be BONDS!

We are fighting enemies who will stop at nothing. With our homes, our very lives at stake, shall we stop short of giving our dimes and dollars for Defense? Buy Defense Bonds and Stamps every day, every week. Buy as if your very life depended upon it. It does!

Zopet dve bojni ladji za Strica Sama. — V teku desetih minut sta zdrsnili v morje iz- tujedelnice v Charleston, S. C. Ta dva 1700 tonska rušilca sta dobila imena, desni "Till- man" in leva pa "Beatty."

Gonja slika je bila posneta v zapadni p. j. severne Afrike in nam kaže angle- ski oklopni truk in moštvo iskega. Take odinice ne prestopajo zasledujejo umikajoče se če- te osište, katere neusmiljeno napadajo bombniki angleške zračne sile.

Za las je manjkalo

ROMAN

Mechinet je videl svoj padeč. Ko se je enkrat podal milim prošnjam Diane, ni mogel več nazaj. Moral se je podati drugič in tako je bilo naravno, da bo zanj sledil vsem njenim zahtevam.

"Ne, ne," reče, "ne hodite tja, gospodična. Blangina nikakor ne boste prepričali, da mu ne preti nobena nevarnost, niti nisem prepričan, da imate dovolj denarja, da bi ga podkupili. Jaz sam bom osebno govoril z njim."

"O, gospod!" vzklikne Diana. "Kako vam morem kdaj —"

"Koliko naj mu ponudim?" vpraša sodni zapisnikar.

"Kakor pač veste — ponudite kolikor hočete!"

"Torej, gospodična, jutri ob istem času vam prinesem na ravno ta prostor odgovor."

Mechinet je odšel. Diana je bila tako radostna isti večer in ves drugi dan, da so se stara markiza in obe teti neprestano vpraševale:

"Kaj neki ima ta otrok?"

Diana je pa bila prepričana, da predno bo minilo štiri in dvajset ur, da bo lahko gledala Jacquesa v obraz in govorila z njim. In neprestano je ponavljala besede:

"Upam, da bo Mechinete točen!"

In bil je. Točno ob deseti uri je odpahnil vrtna vratica, ravno tako kot prejšnji večer in takoj rekel:

"Vse je v redu!"

Diana je bila tako silno razburjena, da se je morala nasloniti na drevo.

"Blangin je privolil," nadaljuje Mechinete. "Obljubil sem mu šestnajst tisoč frankov. Mogoče je preveč?"

"Premalo."

"In zahteval je, da dobi izplačano v zlatu."

"Dobil ga bo."

"Nadalje stavljam še druge pogoje glede pogovora z Jacquesom, in mogoče se vam bodo zdeli nekateri pogoji pretežki."

Mlademu dekletu je zopet narasel pogum.

"Kakšni so ti pogoji?"

"Blangin je skrajno previden, da ga ne zalotijo pri nje-

vem delu, dasi je pripravljen za najhujše. Naredil je sledeči načrt: jutri zvečer ob 6. uri boste vi korakali mimo zaporov. Vrata bodo odprta in Blanginova žena, katero dobro poznate, ker je bila svoječasnno v vaši službi, bo stala pri vratih. Ako vas ne bo nagovorila, tedaj korakajte kar naprej, kajti nekaj nepričakovanega se je zgodilo. Ako vas pa nagovori, tedaj se ji približajte, sama. Peljala vas bo v malo izbo, ki se nahaja takoj poleg njene. In tam ostanete, dokler vas Blangin, najbrž pozno na večer, ne popelje v celico, v kateri se nahaja gospod Boiscoran. Ko bo pogovor končan, se vrnete v malo sobo, kjer bo za vas pripravljena postelja, kajti prenočiti morate v ječi, in to je najtežji pogoj, katerega je stavljal. Zaporov do drugega jutra ne smete zapustiti."

To je bilo seveda strahovito, toda po kratkem premisleku vzklikne Diana:

"Naj bo! Jaz sprejemem pogoje. Gospod Mechinete, povejte Blanginu, da sem zadovoljna."

Da je Diana sprejela vse pogoje, katere je stavljal ječar Blangin, je bilo seveda popolnoma naravno. Toda vprašanje, če bo tudi gospod Chandore privolil v to. Ubogo dekle je to tako dobro razumelo, da je bila prvič v življenju nekako razočarana v navzočnosti svojega starega očeta. Obotavljala se je, pripravila je svoj mali govor in izbirala besede z največjo skrbnostjo. Toda kljub vsej njeni izurjenosti, kljub dovršeni umetnosti, s katero je pripravila svojo nenavadno zahtevo, pa je gospod Chandore, ko je razumel njeno prošnjo, že vzkliknil:

"Nikdar, nikdar, nikdar!"

Stari gospod se najbrž še nikdar v svojem življenju izrazil tako odločno in končno veljavno. Njegove obrvi niso bile še nikdar tako naježene. Običaj je bil, da kadar je njegova vnukinja imela kako zahtevo ali kako prošnjo, da je mirno rekel "ne," toda iz oči mu je zrl odgovor "da."

"Nemogoče je," ponavlja gospod Chandore in to z glasom, o katerem se je čutilo, da ne trpi nobenega ugovora.

Odkar se je pripetil nesrečni dogodek, je stari gospod seveda storil vse, kar je bilo v njegovih močeh, da bi Diani pomagal. Njena volja je bila njegova volja. Kaj več je mogel še narediti za njo?

Ne da bi vedel, kaj namerala z denarjem, ga je Diana vprašala za dvajset tisoč frankov, in dal ji je denar, dasi je bilo to povsod ogromna svota, zlasti v mestu Sauveterre. In pripravljen je bil ji dati še enkrat toliko ali še dvakrat več, ne da bi jo vprašal zakaj rabi denar.

Toda da Diana zapusti svojo hišo ob šesti uri zvečer, ostane zunaj preko noči in se vrne šele prihodnje jutro —

"Tega nikakor ne morem dovoliti," je ponavljal.

In Diana naj preživi eno celo noč v zaporih v namenu, da se dogovori s svojim zaročencem, ki je bil obtožen požiga in umora, da ostane tam sama vso noč, izročena na milost in nemilost ječarja, tega surovega moža —

"Tega nikdar ne dovolim!" zakliče ponovno stari gospod.

Diana je pa ostala mirna in je pustila, da je šel vihar mimo. Ko je njen stari oče umolknil, reče Diana:

"Toda jaz moram iti!"

Gospod Chandore zmaje z ra-

meni, Diana pa še glasneje ponavlja:

"Jaz moram iti, da pogovorim Jacquesa, da metodom, karim sedaj sledi, mora podležti. Pogovoriti ga moram, da izreče besedo, predno bo zaslišanje končano."

"To ni tvoja zadeva, otrok moj," reče stari gospod.

"Oh!"

"To je zadeva njegove matere markize Boiscoran. Ako je Blangin obljubil, da naredi uslugo za tebe, jo bo naredil tudi za njegovo mater. Naj gre markiza in prečuje noč v zaporih. Jaz nimam popolnoma nič proti temu. Njena dolžnost je da obišče svojega sina in govori z njim."

"Toda jaz dobro vem, da Jacquesa ne bo pogovorila."

"Misliš, da imaš ti več vpliva nad njim kot njegova mati?"

"To je nekaj čisto drugega, dragi atek."

"Kaj te briga!"

Chandore je bil še vedno pozitiven, da ne sme dovoliti sestanka; toda začel je poslušati na argumente in to je že nekaj pomenilo.

"Nikar ne sili v mene, dragi otrok," reče Chandore. "Jaz sem stvar dobro premislil in zagotavljam ti—"

Admiral Ernest J. King bivši poveljnik mornarice na Atlantiku je prevzel vrhovno poveljstvo mornarice Zed. držav. King je mornar in tudi zrakoplovec. Doma je iz Lorain, O.

"Nikakor tako ne govori, dedek," reče mlado dekle.

In njen nastop je postal tako odločen, njen glas tako trden, da je bil stari gospod kmalu ves iz sebe.

"Jaz ne dovolim," reče končno.

"Dovolil boš, dragi dedek. Dobro vem, da boš dovolil svoji mali vnukinji, da ti prvič v življenju postane nepokorna."

"Ker prvič v življenju ne storim tega, kar želi moja vnukinja?"

"Dajte, da vam vse povem."

"Raje mene poslušaj, moj ubogi otrok, da ti pokažem s kakšnimi nevarnostmi je združena tvoja pot, kakšni nesreči zreš v obraz! Če greš in prebiš eno noč v onih zaporih — dobro me poslušaj — tedaj riskiraš svojo čast, ono nežno, delikatno čast in sreča ter vse življenje tvoje v bodočnosti je odvisno od tega."

"Toda tudi čast in celo življenje Jacquesa je v nevarnosti."

"Ubogo, nepremišljeno dekle! Ali si prepričana, da te on sam ne bo obdolžil radi tvojega riskiranega koraka?"

"On?"

"Možje so že taki; včasih jih razdraži največja udanost."

"Naj bo tako! Raje bom prenesla krivično očitjanja od strani Jacquesa kot pa zavest, da nisem storila svoje dolžnosti."

Gospod Chandore je začel obupavati.

"In, Diana, če bi te prosil, namesto da bi ti zapovedoval? Kaj če bi tvoj stari oče padel pred teboj na kolena in te prosil, da nikar ne naredi usodepolnega koraka?"

"Strašno boleat bi mi povzročil, dragi dedek, toda vse bi bilo zaman, kajti jaz se moram ustavljati tvojim prošnjam in prezirati to pot tvoja povelja."

"Neizprosna je!" kriči stari gospod. "Nič je ne gane!" Končno pa spremeni svoj glas in reče:

"Končno pa, kdo je gospodar v hiši?"

"Dragi dedek, prosim."

Ker te nobena stvar ne gane,

tedaj bom sam govoril z Mechinete in povedal tudi Blanginu, kakšna je moja volja."

Diana je postala mrtvaško blede, toda v njenih očeh je žarelo. Za korak se umakne in reče:

"Ako storiš to, stari oče, ako uničiš moje zadnje upanje—"

"Nu, in?"

"Tedaj prisegam pri svetem spominu na mojo mater, da grem jutri v samostan, in nikdar me v življenju ne boš videl, četudi umrem, kar se bo gotovo kmalu zgodilo."

Gospod Chandore dvigne roke proti nebu in z glasom največjega obupa vzklikne:

"Oh, moj Bog! Ali so to naši otroci? Ali nas stare ljudi čaka taka usoda? Celo življenje smo pazili na nje kot na zeno očesa, bili so naša najbolj sladka nada; dajali smo jim življenje dan za dnevom in dali bi jim zadnjo kapljico krvi. In mislili smo, da nas ljubijo — mi nespametni! Naš otrok ni več naš, naš otrok nas ne pozna več. Oh, pojdi starček in

Mrs. O. P. Titus je stara že 77 let in pravi, da hoče še vseeno doprinesiti svoj delež k narodni obrambi in je pripravljena, da bo stala na straži v svojem domačem mestu Central Bucks County, Pa. Pravi, da bo mo nabili Japonce, pa naj stane kar hoče.

umri za kakim vogalom!"

In ves prevzet od žalosti stari mož omahne in skoro pade na stol lik staremu hrastu, katerega so drvarji podsekali in se sedaj trese na tleh.

"Ah, to je strašno," šepeta Diana. "Kaj ste sedaj rekli, stari dedek, je grozovito. Kako morete dvomiti nad mojo ljubeznijo?"

Diana je pokleknila. Solze so ji zalile oči, ki so gorke padale na roko starega gospoda. Zganil se je, ko je začutil gorke solze na svoji ledeno mrzli roki. Naredil je še en poskus, ko je rekel:

"Ubogi, ubogi otrok! In recimo, da je Jacques v resnici kriv, in ti bo priznal krivdo, ko bo govoril s tem, kaj boš potem naredila?"

Diana zmaje z glavo.

Wake Up, Americans!

Wake up, Americans!

Make America answer roar over the world. Every citizen must back the United States Army and Navy to victory—back them with work and money.

Do your part: Buy United States Defense Bonds and Stamps at your post office, bank or savings and loan association. Get Defense Stamps at your retail store or from the carrier of this newspaper.

Wake up, Americans!

Vrhovni poveljnik "korporal" Adolf Hitler je prevzel poveljstvo armade, poleg njega pa stoji bivši vrhovni poveljnik nemške armade general feldmarschal Walter von Brauchitsch.

LETNA DELNIŠKA KONFERENCA S. N. DOMA

Obvešča se vsa društva in delničarje Slovenskega naroda doma na St. Clair Ave., da se vrši redna letna delniška seja delničarjev SND na St. Clair Ave. v četrtek dne 8. januarja, 1942 v avditoriju SND. Pričetek ob 8. uri zvečer. Prošeni ste, da se udeležite te letne seje; društva pa naj pošljejo svoje pooblaščenec zastopnike.

DIREKTORIJ SND.

Najboljšo Garancijo Zavarovalnine Jamči Vam in Vašim Otrokom

KRANJSKO-SLOVENSKA KATOLIŠKA JEDNOTA

Najstarejša slovenska podporni organizacija v Ameriki. Posluje že 47. leto

Članstvo 37,000 Premožanje \$4,500,000

Solventnost K. S. K. Jednote znaša 125.19%

Če hočete dobro sebi in svojim dragim, zavarujte se pri najboljši, poštini in nadsolventni podporni organizaciji.

KRANJSKO-SLOVENSKA KATOLIŠKA JEDNOTA

kjer se lahko zavarujete za smrtnine, razne poškodbe, operacije, protibolezni in onemoglosti.

K. S. K. JEDNOTA sprejema moške in ženske od 16. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta pod svoje okrilje.

K. S. K. JEDNOTA izdaja najmodernejšo vrsto certifikate sedanje dobe od \$250.00 do \$5,000.00.

K. S. K. JEDNOTA je prava mati vdov in sirot. Če še nisi član ali članica te mogoče in bogate katoliške podperne organizacije, posrudi se in pristopi takoj.

Za pojasnila o zavarovanju in za vse druge podrobnosti se obrnite na uradnike in uradnice krajevnih društev K. S. K. Jednote, ali pa na:

GLAVNI URAD
351-353 No. Chicago St. Joliet, Ill.

Japonci ga hočejo za vsako ceno. — Na sliki se nam nudi pogled na pristanišče v Singaporu. To je zelo važno pomorsko oporišče v rokah Anglije, kajti tu je ključ do Nizozemske Indije, kjer so vrelci olja, kakor tudi velike množine kosila in kavička, katerega Japonci tako nujno potrebujejo.

Za slučaj zračnega napada. — V Los Angeles nosijo otroci s seboj v šolo tudi neka posteljnino in to pa za slučaj zračnega napada, če bi slučajno morali ostati dalj časa v šoli. Taki prizori se vsak dan bolj ponavljajo na zapadni obali Zed. držav.

V BLAG SPOMIN
PETE OBLETNICE SMRTI NAŠE
NEPOZABLJENE SOPROGE IN
MATERE

Frances Zurga

ki je za vedno zatisnila svoje mile oči
6. januarja, 1937.

Pet že let nam grob Te krije, kar v večnost se podala, lepši zdaj Ti sonce sij, vsem v spominu si ostala.

Truplo tam na božji niži v grobu hladnem zdaj trohni, duh pa Tvoj v nemirni slavi raja še živi.

Žalujoci ostali:

MATHEW ZURGA, soproj.
JOSEPH, LOUIS, MATHEW, FRANK, WILLIAM, sinovi.
FRANCES HORVATH, JANE TRENT, MARY ROSE, hčere.

Cleveland, O., 6. januarja, 1942.